

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Τους έκλαιγε ειλικρινῶς ὡς ἀδελφία της πού εἶχαν πεθάνει. Ἄλλὰ ὠμολογοῦσε συγχρόνως ὅτι κανεὶς ἀπ' τούς τέσσερες ἵππότες δὲν της εἶχε ἐμπνεύσει ἄλλο αἰσθημα, ἐκτός ἀπὸ μιὰ ἀθάνα ἀδελφική ἀγάπη.

Ἐνῶ γιὰ τὸν Τραγκαθέλ ; Τί αἰσθανόταν γιὰ τὸν Τραγκαθέλ ἢ Ἄννας ;

Τὸν Τραγκαθέλ τὸν ἀγαποῦσε. Τὸν ἀγαποῦσε ὅσο κι' ἂν τὸ αἰσθημα της αὐτὸ τὴν ἔκανε νὰ κοκκινίη, νὰ ἐξεγείρεται καὶ νὰ κατηγορῇ τὸν ἑαυτὸ της γι' ἀδυναμία.

Μόνη της τώρα ἢ Ἄννας ἐπλανᾶτο στὰ ἔρημα δωμάτια τοῦ μεγάρου της καὶ μονολογοῦσε :

— Θεέ μου!... Τί θ' ἀπογίνω ; Ποιὸ εἶνε τὸ πεπρωμένον μου, Κύριε ; Ἰδοὺ ἐγώ, ἡ τελευταία ἀπόγονος τῶν Λεοπάρ, ἡ τελευταία μιὰς δολοκλήρου γενεᾶς εὐπατριδῶν, ὀλομόναχη στὸ Παρίσι κυκλωμένη ἀπὸ τρομεροὺς κινδύνους ! Ὑποσχέθηκα στὴ μητέρα μου νὰ τιμωρῶμαι τοὺς φονεῖς της. Ὑποσχέθηκα νὰ μὴν ἀγαπήσω, ἂν δὲν πραγματοποιήσῃ τὴν ἐκδίκησί μου. Κι' ὅμως... κι' ὅμως ἀγαπᾶ ! Ἐνας ἄνθρωπος θρέθηκε μπρὸς στὸ δρόμο μου... Ἐνας ἄνθρωπος πτωχός, ἀσήμου καταγωγῆς, ἔχοντας γιὰ μόνη του περιουσία τὸ σπαθί του... Ὁ Τραγκαθέλ!... Κι' ὅμως ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἀπασχολεῖ διαρκῶς τὴ σκέψι μου... Μητέρα, μητέρα, ποῖς θὰ με προστατεύσῃ στὴ δύσκολη αὐτὴ περιστασι ;

Ἐξαφνα τὸ βλέμμα της νέας ἔπεσε τυχαίως στὸ δαχτυλίδι, τὸ ὁποῖο φοροῦσε στὸ χέρι της. Καὶ θυμήθηκε... Θυμήθηκε τὰ λόγια ἐκείνου, ὁ ὁποῖος της εἶχε χαρίσει τὸ δαχτυλίδι αὐτό :

— « Ἄν σὲ ἀπειλήσῃ ποτὲ ὁποιοσδήποτε κίνδυνος στείλει μου τὸ δαχτυλίδι αὐτὸ ἀμέσως, χωρὶς νὰ διατάξῃ καθόλου ».

Ὁ ἄνθρωπος πού της εἶχε δώσει μιὰ τέτοια ρητὴ ἐντολὴ ἦταν ὁ Λουδοβίκος Ρισελιέ. Καρδινάλιος Ἐπίσκοπος τῆς Λυῶν.

Ἡ Ἄννας ἀνέπνευσε μ' ἀνακούφι.

— Ναι, ψιθύρισε, πρέπει νὰ στείλω τὸ δαχτυλίδι αὐτὸ στὸν Ρισελιέ. Πρέπει... Μόνον αὐτὸς θὰ μπορέσῃ νὰ με σώσῃ ἀπὸ τοὺς κινδύνους πού με ἀπειλοῦν ἀπ' τὴν ἔισα μου τὴν ἐρωτευμένη καρδιά...

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ μῆκε μέσα ἢ θαλαμηπόλος, τὴν ὁποία εἶχε προμηθεύσει στὴν Ἄννας ἢ Ρόζα.

— Κυρία, εἶπε, στὸ δρόμο, ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι, πάει κι' ἔρχεται ἀπὸ τὸ πρῶτο ἕνας ἄνθρωπος. Φοβοῦμαι πὼς εἶνε κατὰ σκοπὸς.

Ἡ Ἄννας ἔτρεξε στὸ παράθυρο κι' ἐκύτταξε στὸν δρόμο. Εἶδεν ἐκεῖ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κουρτώ, ἕναν γίγαντα νὰ σουλατσᾶρη, στριζύζοντας τὸ ἕνα του χέρι στὴν λαθὴ ἐνός τρομεροῦ σπαθιοῦ.

Ἦταν ὁ Μονταριόλ.

Ἡ Ἄννας ἔμεινε γιὰ λίγες στιγμὲς σκεπτικὴ. Κι' ἔπειτα, χωρὶς νὰ ξέρη καλὰ-καλὰ κι' αὐτὴ τί κάνει, ἐντελῶς αὐθόρμητα, εἶπε στὴν θαλαμηπόλο :

— Κάλεσε ἐπάνω αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο.

Ἐτέρας ἀπὸ λίγα λεπτὰ ὁ Μονταριόλ ἀνέβαινε τὴ σκάλα τοῦ μεγάρου ψιθυρίζοντας :

— Γιὰ δὲς γιὰ ποιά γυναίκα κάθεται καὶ χάνεται ὁ κύριός μου !... Τί λογῆς ἀγγελοσ εἶν' αὐτός, διάβολε, πού καλεῖ σπῆτι της τὸν πρῶτο σουλατσασδῶρο τοῦ δρόμου, ἐμένα δηλαδὴ ;

Ἡ Ἄννας περιμενε τὸν Μονταριόλ ὄρθα εἰς τὸ μέσον τῆς αἰθούσης.

— Κύριε, μὲ γνωρίζετε ; τὸν

ρῶτησε, ὅταν ἐκείνος ἐμπῆκε μέσα.

— Μάλιστα, κυρία, ἀπάντησε ἀπότομα ὁ Μονταριόλ. Εἶσατε ἢ νέα ποῦ... γιὰ τὴν ὁποία λυώνει ὁ δάσκαλός μου. Ἀλλοίμονο !... Σκουριάζει, κυρία, σὰς λέω, σκουριάζει ! Χτὲς παίξαμε σπαθὶ στὸ σπίτι τοῦ φίλου μας τοῦ κόμητος. Καὶ θὰ τὸ πιστέψετε ; Τὸν «βρήκα» δυὸ φορές στὴ σειρά, κυρία, αὐτὸν τὸν Τραγκαθέλ, τὸν ἀνίκητο κι' ἀκαταμάχητο ! Ἔτσι μούβρηται νὰ κλάω, κυρία.

Ἡ Ἄννας συγκινηθῆκε μὲ τὴν ειλικρίνεια καὶ τὴν ἀπλότητα τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου.

— Σὰς ἔστειλε ὁ κ. Τραγκαθέλ, καὶ φρουρεῖτε τὸ μέγαρό μου ; τὸν ρῶτησε.

— Ἐμένα ; διαμαρτυρήθηκε ὁ Μονταριόλ. Ὅχι. Τὸ ὀρκίζομαι σὲ θεό !

— Μὴν ὀρκίζετε, τοῦ εἶπε ἡ Ἄννας. Τὰ γνωρίζω ὅλα. Ἀκούστε με λοιπὸν. Θέλετε νὰ ποῦ προσφέρετε μιὰ ὑπηρεσία ;

— Τί εἶδος ὑπηρεσίας ; ρῶτησε ὁ Μονταριόλ.

— Στὸς σταύλους μου θρῖσκονται τὴ στιγμὴ αὐτὴ τρία ὄλογα. Θὰ πάρετε τὸ καλύτερο καὶ θὰ φύγετε γιὰ τὴ Λυῶν. Θὰ παρουσιασθῆτε ἐκεῖ πρὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ θὰ τοῦ παραδώσετε αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι.

Ὁ Μονταριόλ πῆρε μηχανικά τὸ δαχτυλίδι.

— Λοιπὸν ; τὸν ρῶτησε ἡ Ἄννας. Δέχεσθε ;

— Πρέπει νὰ πάω στὴ Λυῶν εἴπατε ;

— Ναι. Καὶ τώρα ἀμέσως μάλιστα, χωρὶς νὰ εἰδοποιήσετε τὸν κ. Τραγκαθέλ.

— Χωρὶς νὰ εἰδοποιήσω τὸν κ. Τραγκαθέλ ; Ὅχι, ὄχι, κυρία...

Αὐτὸ εἶν' ἀδύνατον.

— Πολὺ καλὰ, εἶπε ἡ Ἄννας. Ἄς μὴ μιλάμε πειὰ γι' αὐτὸ.

Χαίρετε, κύριε.

Ὁ Μονταριόλ δὲν κουνήθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του. Ἐκνευρισμένος, ταραγμένος, μπερδεμένος ἀσχημα, ἄρχισε νὰ θλασστημάη.

Ἐπὶ τέλους γύρισε καὶ εἶπε στὴ νέα :

— Πέστε μου, κυρία... Μπορῶ νὰ δῶ πρὶν φύγω τὸν κ. Τραγκαθέλ ;

— Ὅχι, ἀπάντησε ἡ Ἄννας. Πρέπει νὰ φύγετε ἀμέσως.

Ὁ Μονταριόλ ἔσφιγγε τὶς γροθιές του. Διάβολε, διάβολε, τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ ; Ὀρίστε, τέλος, στὴν Ἄννας καὶ τῆς εἶπε :

— Κυρία, θέλω νὰ σὰς εὐχαριστήσω... Ἀλλὰ μοῦ ὀρκίζετε ὅτι φεύγοντας γιὰ τὴ Λυῶν σὰς προσφέρω μεγάλη ὑπηρεσία ;

— Ναι, σὰς τὸ θεβαίνω ἐξ ὀφθῆς καρδιάς, τοῦ ἀπάντησε ἡ Ἄννας.

— Λοιπὸν, ἀφοῦ εἶν' ἔτσι... ἀφοῦ εἶν' ἔτσι... δὲν ἔχω ἀντίρρηση. Θὰ φύγω.

— Εὐχαριστῶ, κύριε !

Ἐπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, ὁ Μονταριόλ ἐκκάλυψε ἔξω ἀπ' τὸ Παρίσι, πρὸς τὴ Λυῶν.

Εἴκοσι φορές σκέφτηκε στὸ δρόμο τοῦ νὰ γυρίσῃ πίσω καὶ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Τραγκαθέλ γιὰ ὅλ' αὐτὰ. Ἀλλ' ὅσο ἀπομακρυνόταν, τόσο θεβαιωνόταν, ὅτι ἐκεῖ πού πῆγαινε, πῆγαινε γιὰ τὸ συμφέρον τοῦ ἑαυτοῦ τοῦ Τραγκαθέλ.

Ἐπειτ' ἀπὸ ἑπτὰ ἡμερῶν δρόμο, μῆκε στὴ Λυῶν καὶ τράβηξε κατ' εὐθειαν στὸ μέγαρο τῆς ἀρχιεπισκοπῆς. Ἐκεῖ, ὁ Λουδοβίκος Ρισελιέ τὸν δέχτηκε ἀμέσως.

Ὁ Μονταριόλ τοῦ ἔδωσε τὸ δαχτυλίδι καὶ ὅταν ὁ Ἐπίσκοπος τὸν ρῶτησε σχετικῶς, τοῦ διηγήθηκε μόνον τὴ σκηνὴ πού

— Θεέ μου, τί θ' ἀπογίνω ; ψιθύρισε ἡ Ἄννας

του συνέθη με την Άνναϊδα.

Κατόπιν, την ίδια μέρα κιάλας, έφυγε μαζί με τον Μονταριόλ για το Παρίσι, γιατί ο Ρισελιέ, βλέποντας το δαχτυλίδι, κατάλαβε ότι έπρόκειτο περί σπουδαίου κινδύνου.

Στό δρόμο, οι δύο άνδρες συνωμοτούσαν. Ο Λουδοβίκος Ρισελιέ είχε συνηθίσει πειρά στον τραχύ και ειλικρινή χαρακτήρα του Μονταριόλ. Κι' όσο τον ρωτούσε, τόσο έπειθετο ότι ο κίνδυνος δεν ήταν τόσο σπουδαίος όσο είχε φανταστή στην άρχη.

Αλλά εκείνο, για το οποίο ζητούσε περισσότερο πληροφορίες ο έπισκοπος της Λυών ήταν ο έρωσ του Τραγκαθέλ και τα κατορθώματά του. Άκούγοντας τον Μονταριόλ να του διηγείται τις συμπλοκές του Σαιν' Αβουά, του Έτιόλ, της οδού Κουρτώ, του Φλερύ, δεν μπορούσε να συγκρατήσει τον ένθουσιασμό του. Νόμιζε πως άκουγε κάποιο τραγουδάρι να του περιγράφει τα κατορθώματα ενός ένδοξου ήππότη της εποχής του Καρολομάγνου.

Έτσι πριν ακόμα να φτάσει στο Παρίσι, ο Έπίσκοπος της Λυών ήξερε τον Τραγκαθέλ από τις αφήγησεις του Μονταριόλ, ανών να ήταν παλός του γυνώριος.

Μιά διπλή όμως απογοήτευση τους περίμενε και τους δύο, μόλις έφτασαν στο Παρίσι. Ο Έπίσκοπος δεν βρήκε την Άνναϊδα στο μέγαρο της οδού Κουρτώ κι' ο Μονταριόλ δεν βρήκε τον Μπλουί στο σπίτι του κόμητος Τραγκαθέλ, όπου πήγε άμέσως για να του διηγηθώ τα διάφορα περιστατικά του παραδόξου ταξιδιού του.

Βρήκε όμως τον Πρασινάδα.

Ο Πρασινάδας, καθισμένος μπροστά σ' ένα τραπέζι με τα πόδια τεταωμένα, ξαπλωμένος σε μιά πολυθρόνα, κάπνιζε μιά μακριά πίπια κατά την συνήθειά του.

Απάνω στο τραπέζι θριακόντουσαν δυο μπουτιλιες, ή μιά κατ'ά τα τρία τέταρτα άδειανή κι' ή άλλη μισογεμάτη. Η μύτη του Πρασινάδα, από κόκκινη, είχε γίνει γαλαζοπράσινη.

— Πού είνε ο όπλοδιόσκαλος ; τον ρώτησε ο Μονταριόλ έπιτακτικά.

— Έφυγε, άπάντησε ο Πρασινάδας, χωρίς να κινηθώ καθόλου.

— Κι' ο κόμης ;

— Έφυγε, έκανε πτε με τον ήλιο λακωνικό τόνο ο Πρασινάδας.

— Έφυγε ; Έφυγε ! φώναξε θλαστημώνας ο Μονταριόλ. Θά μλησις, μεθύστακα ; Έφυγαν ; Πού πήγαν ; Πού ;

— Δεν ξέρω, άπάντησε ο Πρασινάδας, θάζοντις πάλι την πίπια του στο στόμα.

— Και γιατί έφυγαν ;

— Είνε τρελλοί κι' οι δυο. Πιές και σού, Μονταριόλ, ένα πατηρίσπανικό μοςχάτο κρασι. Αυτά είνε τα δυο τελευταία μπουκάλια.

— Και γιατί έμεινες εσύ έδω ;

— Για να τελειώσω το κρασί.

Ο Μονταριόλ συγκέντρωσε όλη την ύπομονή του. Κατάλαβε ότι έπρεπε να περιμένη να ξεμεθύσει ο Πρασινάδας για να μάθει τί ακριβώς είχε συμβή.

Κάθισε σε μιά πολυθρόνα. Άλλά σε λίγο, άνυπομονών, ρώτησε πάλι :

— Και σού γιατί έμεινες έδω ;

— Σού είπα, τρελλέ. Για το κρασί...

— Και για τι άλλο ; Για να φυλάξης τί, μεθύστακα ;

— Ρώτησε το Σαμπριάκ για να σου πη τί φυλάω... άπάντησε ο Πρασινάδας και ξαπλώθηκε σε μιά πολυθρόνα για να κοιμηθώ.

Μετά όκτώ ήμέρες από τη στιγμή που ο Μονταριόλ ανέλαβε την έντολή που έδωσε σ' αυτόν ή Άνναϊς, δηλαδή ένά ο Έπίσκοπος της Λυών ταξίδευε προς το Παρίσι, ο άδελφός του καρδινάλιος Ρισελιέ έφευγε από την πρωτεύουσα μαζί με τον βασιλέα.

Πήγανε από ή Νάντη, αλλά κατόπιν ούτε ο ίδιος δεν ήξερε πού θά πήγαν...

Η Βρετανία θριακόνταν στα χέρια του Καίσαρα της Μανώμης, ο όποιος ήταν διοικητής της. Οι κάτοικοι της χώρας αυτής ποδούσαν την άνεαρτησία τους κι' έβλεπαν στον Καίσαρα την έλπιδα της πραγματοποιήσεως των πόδων τους.

Ο Ρισελιέ είχε συμβουλευθεί το Λουδοβίκο 13ο να χτυπήσει τον δούκα της Βανδώμης στη Βρετανία, μέσα στην καρδιά δη-

λαδή της επανάστασεως. Κατά θάθος όμως ο Ρισελιέ λογάριζε να άπαλλαγώ έτσι από έναν επικίνδυνο έχθρο.

Οι Παρισιοί που τους ένθουσίαζε κάθε ώραίο θέαμα, έπρόπεμψαν τον Βασιλέα και τον καρδινάλιο με ζητωκραυγές.

— Μου φαίνεται, είπε ο βασιλέας προς τον Ρισελιέ, άκούγοντας τις ζητωκραυγές, ότι οι Παρισιοί μας έν' ένθουσιασμένοι.

— Ξέρουν, του άπάντησε ο Ρισελιέ, ότι πρόκειται να ένεργήσετε βασιλικά. Δείξτε ότι έχετε τη δύναμη να χτυπήσετε τους επαναστάτες και ο λαός είνε μαζί σας.

Καθώς μιλούσε έτσι ο καρδινάλιος, λοζοκύτταζε τον δούκα του Άνζού.

— Λοιπόν, κύριε καρδινάλιε, ρώτησε ο Γάστων, πρόκειται να τιμωρήσουμε τους επαναστάτας ;

— Έτσι φαίνεται, του άπάντησε ξερά ο βασιλέας.

— Άλλά, μεγαλειότατε, είπε ο Ρισελιέ, μού φαίνεται πως θά κάνετε καλά, αν σταματούσατε στον δρόμο και άποδιδάτε το δίκαιο με μερικές τελετές, όπως π. χ. μ' ένα γάμο.

Ο Γάστων του Άνζού έννοιασε ένα ρίγος να περνά το κορμί του και φώναξε :

— Η δεσποινίς Μοντανσιέ έμεινε στο Παρίσι.

— Μπορούμε να ή φέρουμε, του άποκρίθηκε ο καρδινάλιος.

— Λοιπόν, είπε ο βασιλέας, αν το ταξίδι αυτό παραταθώ, έπειδη ο άδελφός μου διατάζει να παντρευθώ, θά τά διορθώσουμε όλα και θά καλέσουμε την νύφη έδω.

Τα λόγια αυτά που τά πρόφερε με ύφος ξερό και άπειλητικό, προκάλεσαν έναν άπερίγραπτο τρόμο.

Όταν ο βασιλέας με τη συνοδεία του έφτασε στην πόλη της Σάρτρης, έγινε εκεί δοξολογία ύπερ του βασιλέως.

Μετά την δοξολογία, ο καρδινάλιος πηλίσιασε το βασιλέα.

— Μεγαλειότατε, του ψιθύρισε.

Ο Λουδοβίκος γύρισε και τον κύτταξε ξαφνιασμένος.

— Μεγαλειότατε, έξακολούθησε ο Ρισελιέ, έδω σ' αυτό το μέρος της εκκλησίας γονιτίσε ο Έρρίκος Γ'.

— Τι θέλετε να πητε ; ρώτησε ο βασιλέας, ρίχνοντας ένα άγριο θλέμμα στον πρωθυπουργό του.

— Τιποτε ! Αυτό μόνο ! άπάντησε ο Ρισελιέ. Ο Έρρίκος Γ' ήρθε έδω εμπίλητος και γονιτίσε κρατώντας μιά λαμπάδα στο χέρι. Κι' αυτό το έκανε για να ζητήση συγγνώμη γιατί δεν είχε συλλάβει έγκαιρως τον Γκιζ, ήταν καλός βασιλιάς ο Έρρίκος Γ'.

Ο καλύτερος του οίκου των Βαλλουά.

Ο Λουδοβίκος άκουσε κατάχλωμος τα λόγια αυτά.

— Ο βασιλέας Έρρίκος, έξακολούθησε ο Ρισελιέ, παρακάλεσε το Θεό για το βασιλείο του, για τον έαυτο του και τη βασιλισσα. Μά ήταν πειρά άργά. Ούτε ο Θεός, ούτε ή Παναγία, ούτε οι άγιοι άκουσαν

την προσευχή του. Τότε άποφάσισε να φωνηού τον Γκιζ. Μά και γι' αυτό ήταν άργα πειρά. Και σιγά-σιγά ο Γκιζ εκμηθένισε τον βασιλέα, μεγαλειότατε.

Ο Ρισελιέ έμεινε μιά στιγμή σιωπηλός κι' έπειτα πρόσθεσε :

— Υπάρχει και σήμερα ο Γκιζ. Είνε ο Κυάσαρ της Βανδώμης.

— Λοιπόν, είπε έπισημα ο βασιλέας, σάς όρκίζομαι στην Παναγία, την όποια έπεκαίετο ο δυστυχής αυτός πρόγονός μου, ότι έγώ θά φωνεύσω τον Καίσαρα της Βανδώμης.

Άφού είνε έτσι, άς θαδίσουμε από σήμερα κιάλας έννυτίον του.

Και πραγματικά, αυτό έγινε. Ο βασιλέας, αφήνοντας το μικρό στρατό του, προχώρησε μαζί με τους σωματοφύλακούς του κατ' ευθείαν προς το Μπλουά.

Ο άρχιεπίσκοπος της Λυών Λουδοβίκος Ρισελιέ, φθάνοντας στο Παρίσι μαζί με τον Μονταριόλ, τράβηξε, όπως είδαμε, κατ' ευθείαν στο μέγαρο Κουρτώ. Έκεί έμαθε ότι ο βασιλέας, ο καρδινάλιος, ή αλλη και μέρος του στρατού είχαν έγκαταλείψει το Παρίσι την περασμένη μέρα. Αυτό τον έθαλε σε μεγάλη άνησυχία. Η άναχώρησις του αυτή σχετιζόταν, κατά τις σκέψεις του, με την τύχη της Άνναϊδος.

— Τι να συνέθη άρα γε ; άναρωτιόταν θλέποντας κλειστή την πόρτα του μεγαρόυ.

Τη στιγμή εκείνη, ή μικρή πόρτα του κήπου άνοιξε και μιά ύπνέτρια παρουσιάσθηκε.

(Άκολουθεί)

— Πέστε μου, κυρία, μπορώ να δω πριν φύγω, τον Τραγκαθέλ ;